

This entry is part 10 of 12 in the series Americká Pravda

Americká Pravda

Americká Pravda: Rasa, inteligence a bohatství - co nám o tomto tabuizovaném tématu říkají fakta

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 7

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 6

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 5

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 4

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 3

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 2

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 1

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 2

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 1

Americká Pravda: Ku Klux Klan a hromadné rasistické vraždění

David Irving a jeho fascinující historiografie



Kamarádi do deště

Dokončení [zde](#).

Autor: Ron Unz

Přestože jsem se odjakživa živě zajímal o historii, až příliš naivně jsem věřil všemu, co stálo



v mých učebnicích, a proto jsem považoval studium amerických dějin za beznadějně nudné a tak nějak mdlé.

Naopak obzvláště fascinující mi vždy přišly dějiny Číny, nejlidnatější země světa a sídla nejstarší nepřetržitě existující civilizace: spletenec moderních revolučních nepokojů, náhlé znovuotevření Západu za prezidenta Nixona i následné Teng Siao-pchingovy hospodářské reformy, jež začaly napravovat desetiletí maoistického ekonomického strádání.

V roce 1978 jsem se na UCLA zapsal na seminář o politické ekonomii venkovské Číny a během následujícího semestru k tématu přečetl asi tři nebo čtyři desítky knížek. Zásadní dílo E. O. Wilsona *Sociobiology: The New Synthesis* vyšlo jen několik let předtím a po dekadách tvrdého politického tlaku vdechlo do oboru závan svěžího vzduchu. S přihlédnutím k Wilsonovým myšlenkám mi nemohly ujít očividné závěry z přečteného: Číňané mi vždy přišli jako vysoce inteligentní národ a tradiční rolnická ekonomika vesnické Číny vyvíjela nanejvýš intenzivní sociálně-darwinovský selektivní tlak, který tyto kognitivní kvality velice elegantně vysvětluje. O pár let později jsem tuto svou teorii „hodil na papír“ – s Wilsonem jako vedoucím práce a o několik desítek let ji oprášil a vydal jako analýzu pod názvem *How Social Darwinism Made Modern China* (Jak sociální darwinismus stvořil moderní Čínu).

Při pohledu na ohromný vrozený talent čínského národa, ostatně dostatečně v menším rozměru demonstrováný v Hongkongu, na Taiwanu nebo v Singapuru, jsem byl přesvědčen, že Teng Siao-pchingovy reformy s velkou pravděpodobností mohou nastartovat závatný ekonomický růst, k čemuž také následně došlo. Koncem 70. let ještě byla Čína chudší než Haiti, přesto jsem však s oblibou říkával svým přátelům, že během několika málo generací může ekonomicky ovládnout svět – a přestože reakce mých posluchačů na tuto nehoráznost zprvu byly vesměs značně skeptické, s postupem let nevěřičnosti rychle ubývalo. Můj dlouhodobě nejoblíbenější časopis *The Economist* v roce 1986 otisknul můj dlouhý dopis, kde jsem zdůrazňoval nesmírný růst čínského potenciálu a vyzýval je, aby rozšířili své zpravodajství o novou asijskou sekci, což také následující rok učinili.

V poslední době stále silněji pociťuji obrovský stud za to, že jsem prožil většinu života v naprosto mylných představách o spoustě důležitých věcí, takže i proto se upínám k Číně coby nanejvýš vítané výjimce z mé zaslepenosti. Nenapadá mě v jejím případě jediný zásadnější mezník posledních 40 let, který bych v obecné rovině nepředpokládal už koncem 70. let – a jediným překvapením tedy může být naprostá absence překvapení. Jedinou „revizí“ mé historické struktury, k níž jsem se uchýlil, jsou v poslední době rostoucí pochybnosti o pravdivosti všeobecně rozšířených popisů Maova katastrofálního Velkého skoku vpřed z let 1959-1961 a jeho „účtu“ přinejmenším 35 milionů mrtvých. Nové poznatky naznačují značnou přehnanost těchto čísel, takže dnes uznávám jako velice reálnou možnost, že zemřít mohlo „jen“ 15 milionů lidí, nebo i méně.

Navzdory živému zájmu o Čínu mě však evropské dějiny vždy fascinovaly ještě více, hlavně díky politické interakci tolika soupeřících entit a v neposlední řadě samozřejmě i svými kolosálními ideologickými a vojenskými zvraty 20. století.

Ve své nepodložené domýšlivosti jsem se příležitostně vyžíval v postřehnutí očividných věcí, v nichž se novináři z redakcí deníků i časopisů mýlili a které si v mnoha případech našly cestu i do historických narativů. Tak se třeba při debatách o masivních vojenských rusko-německých střetech ve 20. století běžně a nenuceně objevují odkazy na tradiční nepřátelství těchto dvou velkých národů, jejichž soupeření napříč staletími prý ztělesňuje věčný boj Slovanů s Teutony o nadvládu nad východem Evropy.

A byť krví psané dějiny dvou světových válek jako by vtisknuly této konstrukci punc nezpochybnitelnosti, při bližším pohledu příliš neobstojí. Před rokem 1914 spolu totiž dva tyto početné a mocné národy nebojovaly přes 150 let a dokonce i za sedmileté války stálo Rusko ve svém boji proti germánskému Prusku po boku germánského Rakouska, stěží tak lze mluvit o konfliktu civilizací. Rusové byli neochvějnými spojenci Němců během nekonečné série napoleonských válek a blízce spolupracovali i v následující éře Bismarcka a Metternicha. Ještě v roce 1904 stálo Německo na straně Ruska v jeho **katastrofálním střetnutí** s Japonskem. Po válce výmarské Německo v průběhu 20. let udržovalo těsnou vojenskou spolupráci se sovětským Ruskem, pakt Hitlera se Stalinem v roce 1939 fakticky zahájil 2. světovou válku a v průběhu dlouhých let studené války se SSSR nemohl opřít o spolehlivějšího vazala než Východní Německo. **Stěží dvacet let nepřátelství za poslední tři staletí a dobré vztahy či dokonce spojenectví ve zbylém čase tedy sotva ukazují na nějaké dědičné nepřátelství Němců a Rusů.**

Navíc po velkou část dotyčného období vládla Rusku elita se silně německým nádechem. Legendární ruská carevna **Kateřina Veliká** se narodila jako německá princezna a v průběhu staletí si v Německu našlo manželky tolik ruských vládců, že příslušníci romanovské dynastie se postupem času dali právem označit více za Němce než Rusy. V Rusku žila také početná, byť dobře asimilovaná německá menšina, velice výrazně zastoupená v elitních politických kruzích: německá jména byla velice běžná nejen mezi členy kabinetů, ale také vlivnými vojenskými veliteli. Dokonce i předák povstání děkabristů z počátku 19. století byl německého původu, přestože ideologií skupiny byl ruský nacionalismus.

Pod kuratelou této smíšené rusko-německé vládnoucí třídy se Ruské impérium postupně vyvíjelo mezi čelní světové velmoci. Díky své nesmírné rozloze, lidskému potenciálu a přírodním zdrojům – podpořených jedním z nejrychlejších temp hospodářského růstu na světě a podobně rapidním přírůstkem obyvatelstva – by objektivní pozorovatel v roce 1914 snadno mohl označit Rusko za nastupujícího hegemonu Evropy a snad i většiny světa, jak ostatně proslulý **Tocqueville** zkraje 19. století předpověděl. Zásadní a obecnější příčinou 1. světové války sice byly obavy Britů, že jedině preventivní válka může zastavit německý vzestup, jsem však přesvědčen, že mezi jednu z těch významnějších druhotných pohnutek lze počítat i obdobné přesvědčení Němců stran Ruska.

Bolševická revoluce roku 1917 pochopitelně rozdala karty úplně nanovo, když smetla starý řád, zmasakrovala značnou část jeho kádrů a zbytek zahнала na útěk a vlastně předznamenala ve světových dějinách éru ideologických a revolučních režimů. Vyrůstal jsem během posledních desetiletí dlouhé studené války, kdy byl Sovětský svaz největším mezinárodním americkým protivníkem, i proto mě tedy historie této revoluce i jejích důsledků



eminentně zajímaly. V průběhu svých vysokoškolských let jsem přečetl jistě ke stovce knih o tomto tématu, mj. vynikající díla Solženicyna a Šolochova, tlusté svazky akademických historiků jako Adam Ulam či Richard Pipes nebo spisky čelných sovětských disidentů Roye Medvedeva, Andreje Sacharova a Andreje Amalrika. Upoutal mě tragický příběh Stalinova mistrného vyšachování Trockého i svých dalších rivalů, jež ve 30. letech vyústilo v masivní čistky s tím, jak si Stalinova prohlubující paranoia žádala stále krvavější daň.

Nebyl jsem až tak úplně naivní, abych si nepovšimnul jistých mocných tabu, přítomných v debatách o bolševicích, zejména o jejich etnickém původu. Přestože většina autorů v tomto ohledu cudně mlčela, každý pozornější čtenář musel z občasných zmínek dovodit ohromně nadměrné židovské zastoupení mezi předními revolucionáři, když např. hned tři z pěti možných Leninových nástupců – Trockij, Zinovjev a Kameněv – byli židovského původu, stejně jako mnoho dalších vrcholných bolševiků. To bylo samozřejmě zcela neúměrné zastoupení v zemi s necelými 4 % židovského obyvatelstva a nepochybně to přispělo k výraznému vzestupu protižidovských nálad po revoluci, jež na sebe někdy braly až vyšinutou a iracionální podobu, jak vidno třeba z masové obliby *Protokolů sionských mudrců* nebo nechvalně proslulé publikace, zaštitěné jménem a jměním Henryho Forda, *The International Jew* (Mezinárodní Žid). Vzhledem k nesrovnatelně vyšší míře urbanizace i vzdělanosti ruských Židů i prožitým útrapám antisemitského carského režimu to však alespoň naoko všechno dávalo smysl.

A pak jsem asi před čtrnácti či patnácti lety objevil trhlinu ve svém osobním časoprostorovém kontinuu, která se ovšem měla ukázat jen tou první z mnoha.

V tomto případě za to mohl jeden obzvlášť pravicový kamarád teoretika evoluce Gregoryho Cochran, který trávil dlouhé hodiny a dny na stránkách největšího krajně pravicového fóra Stormfront. Zde narazil na jisté pozoruhodné tvrzení, na jehož pravdivost se mě následně dotázal. Jeden z nejvlivnějších židovských bankéřů v Americe Jacob Schiff, měl prý být naprosto klíčovým sponzorem bolševických revolucionářů, které zafinancoval sumou asi 20 milionů dolarů.

Můj první impulz bylo odbýt tuto tezi jako cosi naprosto směšného – vždyť takto výbušnou informaci nemohly desítky knížek, které jsem o kořenech revoluce přečetl, v žádném případě ignorovat. Zdroj se však tvářil nanejvýš konkrétně. Sloupkař píšící pod pseudonymem Knickerbocker (pseudonym, používaný řadou sloupkařů píšících pro noviny *New York Recorder*, *New York American* a *New York Journal-American*, v tomto případě je zřejmě autorem Igor Cassini – pozn. DP) 3. února 1949 v *The New York Journal-American*, tehdy jednom z nejčtenějších místních plátků, napsal, že „Jacobův vnuk John Schiff dnes odhaduje investice svého děda do konečného triumfu bolševiků v Rusku na přibližně 20 000 000 dolarů“.

Při zběžném hledání jsem narazil na hojnost mainstreamových popisů ohromného Schiffova nepřátelství vůči carskému režimu pro jeho špatné zacházení se Židy a v současnosti dokonce i tak establishmentové zdroje jako Wikipedia pod heslem **Jacob Schiff** hovoří o jeho klíčové roli při financování ruské revoluce, jak vyšlo najevo z pozdějších pamětí jednoho jeho

důležitého agenta. A pokud zadáte do vyhledávače „Jacob Schiff Bolshevik revolution“, vyskočí vám celá řada odkazů s různým stupněm věrohodnosti i odlišnými perspektivami. Velice zajímavá informace se objevuje v pamětech redaktora *The Times of London* Henryho Wickhama Steeda, jednoho z předních novinářů v oblasti mezinárodních vztahů své doby. Ten suše zmiňuje, že Schiff, Warburg i další vlivní židovští mezinárodní bankéři náleželi k nejvlivnějším stoupencům židovských bolševiků, skrz něž si doufali obstarat „páky“ k židovskému vykořisťování Ruska. Popisuje také jejich lobbování za své bolševické spojence na Pařížské mírové konferenci po 1. světové válce v roce 1919.

Dokonce i velice aktuální, vysoce skeptická analýza Kennetha D. Ackermana v jeho knize z roku 2016 *Trotsky in New York, 1917* (Tročij v New Yorku, 1917) uvádí dobové zprávy americké vojenské kontrarozvědky, kde se tato podivuhodná tvrzení opakovaně objevují a jejich autoři Tročkého označují za hlavního prostředníka masivní finanční podpory Schiffa i dalších židovských finančníků. V roce 1925 se tato informace objevila v britském Guardianu a ve 20. i 30. se o ní otevřeně psalo jako o faktu v celé řadě velkých publikací, dlouho předtím, než pravdivost v roce 1949 přímo potvrdil Schiffův vnuk. Ackerman však dosti povýšeně odbývá všechny tyto dobové důkazy coby „antisemitské“ „smyšlenky konspirátorů“ a namítá, že jelikož Schiff patřil mezi obecně známé konzervativce a nikdy ve svém americkém životě nedal najevo sebemenší sympatie k socialismu, nedává přece smysl, aby financoval bolševiky.

Jistě, některé detaily se časem snadno popletou: tak třeba Tročij, přestože rychle vystoupal v bolševické hierarchii hned za nezpochybnitelného vůdce Lenina, s ním byl ještě počátkem roku 1917 na nože kvůli nesčetným ideologickým rozbrojům, takže v té době rozhodně nebyl vnímán jako ztělesnění strany. A protože se dnes nijak nezpochybňuje Schiffova mohutná finanční podpora neúspěšných pokusů o revoluci v Rusku z roku 1905, je velice dobře možné, že ona dvacetimilionová suma, o níž hovořil jeho vnuk, odkazuje na celkovou sumu, nalitou v průběhu let do všemožných ruských revolučních hnutí a jejich předáků, jež společně nakonec vyústily v nastolení bolševického režimu. Jelikož ale velice podobně mluví tolik podle všeho věrohodných a vzájemně nezávislých zdrojů, jsou základní fakta jen sotva zpochybnitelná.

Zastavme se na moment nad důsledky tohoto pozoruhodného závěru. Řekl bych, že větší část Schiffových peněz na podporu revoluční činnosti šla na financování života aktivistů a úplatky. Pokud ji přepočteme podle příjmů průměrné rodiny té doby, odpovídá 20 milionů skoro dvěma miliardám dolarů v dnešních penězích. Bez takovéto závratné sumy by se šance bolševického triumfu nemohly než naprosto zásadním způsobem snížit, snad téměř k nule.

Když lidé nenuceně vtipkovali na účet naprostého šílenství „antisemitských teorií spiknutí“, jedním z nejoblíbenějších příkladů dlouhá léta byla přece tak očividně absurdní idea, že mezinárodní židovští bankéři vytvořili celosvětové komunistické hnutí. A přesto se toto tvrzení – podle každého soudného měřítka – jeví jako víceméně pravdivé, navíc v hrubých obrysech obecně známé a uznávané za pravdivé dlouhá desetiletí po ruské revoluci, ovšem důsledně zamlčované ve všech těch početných novějších kronikách oněch událostí, jež utvářely mé vlastní povědomí o dotyčné historické epoše. Žádná z těch navýsost

vyčerpávajících knih nezmiňuje Schiffovo jméno, přestože se obecně uznává, že sponzoroval revoluci z roku 1905, jíž se autoři těchto tlustých knih obvykle zabývali nesmírně detailně.

Jakmile člověk učiní nové, nevšední odhalení v oblasti historie, kde jeho znalosti příliš nepřekračují rozsah středoškolských osnov nebo učebnic pro začátečníky, bývá obvyklou reakcí šok smísený s trochou zahanbení. Pokud se ale něco podobného stane v oblasti, kde přečetl desítky tisíc stránek nejuznávanějších autorů, kteří ve svých dílech zdánlivě neopomněli jediný detail, musí to nutně otřást samotnými základy jeho vnímání reality.

Roku 1999 vydala Harvardova univerzita anglický překlad *Černé knihy komunismu*, jejíž šestice autorů na 850 stranách dokumentuje hrůzy a rány zasazené světu tímto nefunkčním systémem, které ve ztracených lidských životech vyčísľují až ke stovce milionů. Nikdy jsem tuto knihu nečetl a mnohokrát jsem se setkal se zpochybňováním údaje o počtu obětí. Detail, který však eminentně zajímal mě, souvisí s rozsáhlým, pětatřicetistránkovým rejstříkem, plným jmen zcela obskurních postav, jejichž jména jsou dnes úplně neznámá, snad s výjimkou těch nejerudovanějších specialistů. Chybí zde jméno Jacoba Schiffa, slovného židovského bankéře, jehož peníze podle všeho nastolení celého systému umožnily. Stejně tak zde nenalezneme ani Olafa Aschberga, mocného židovského bankéře ze Švédska, který sehrál tak **nepostradatelnou úlohu** v prvních, nestabilních letech existence obleženého režimu, jemuž nabídl finanční záchrané lano a dokonce založil **první sovětskou mezinárodní banku**.

Když člověk odhalí trhlinu v předivu reality, přirozeně cítí nutkání nahlédnout nervózně dovnitř, aby spatřil, jaké záhadné objekty se skrývají uvnitř. Ackerman ve své knize s odporem označuje tvrzení o Schiffovi coby sponzorovi bolševické revoluce za „oblíbený motiv nacistické protižidovské propagandy“. Na stejném místě podobným výrazivem odsuzuje také list *Dearborn Independent* Henryho Forda, publikaci, o níž jsem nevěděl v podstatě nic. Přestože dotyčná Ackermanova kniha vznikla až řadu let poté, co jsem se o Schiffovu činnost začal zajímat, Forda s nacistickou propagandou obdobným způsobem spojuje také řada dalších autorů, proto jsem se rozhodl podívat celé věci takříkajíc na zoubek.

Henry Ford byl bez stínu pochybnost velice zajímavý muž, o jehož světodějném významu mé učebnice dějepisu ale povětšinou mlčely. Jakkoliv lze nad jeho přesnými pohnutkami pro rozhodnutí **zvýšit minimální mzdu** v jeho podnicích na pět dolarů za den práce z roku 1914 (tedy dvojnásobek stávajícího výdělku amerických průmyslových zaměstnanců) spekulovat, nelze zpochybnit význam tohoto kroku při vytváření americké střední třídy. Zastával také vysoce paternalistický postoj ke svým dělníkům, kterým se snažil poskytnout kvalitní ubytování a další vymoženosti, což by znatelný rozchod s dobovou kapitalistickou praxí tzv. „Robber Barons“ („loupeživých baronů“), díky čemuž se stal hrdinou dělníků v průmyslu i jejich zastánců po celém světě. I samotný Lenin považoval Forda za jasnou hvězdu nebeské klenby světového revolučního úsilí, a byl dokonce ochoten velkoryse přehlédnout jeho konzervativní postoje i oddanost kapitalismu a místo toho se soustředit na jeho pozoruhodné počiny v oblasti efektivity práce i blahobytu dělníků. Historie už skoro úplně zapoměla na to, že dokonce i poté, co vešel ve všeobecnou známost Fordův značně nepřátelský postoj k ruské revoluci, říkali bolševici své politice průmyslového rozvoje „fordismus“. Nebylo proto nijak



neobvyklé, když v sovětských továrnách bok po boku visely portréty Lenina s Fordem, dvojice největších sekulárních světců bolševického panteonu.

Co se listu *The Dearborn Independent* (TDI) týče, Ford jej zřídil nedlouho po skončení 1. světové války jako celoamerické noviny, jež se měly věnovat kontroverzním tématům, zejména těm spjatým s nevhodným židovským chováním, jelikož byl přesvědčen, že v podstatě všechna mainstreamová média se této debatě vyhýbají nebo ji aktivně potlačují. Samozřejmě jsem si byl vědom, že Ford patřil mezi nejbohatší a nejuznávanější muže Ameriky své doby, přesto mě ale šokovalo odhalení pro mě zcela nové informace, že jeho týdeník dosáhl do roku 1925 nákladu 900 000 výtisků, čímž se stal druhým nejčtenějším v zemi a zdaleka nejoblíbenější mezi celostátně prodávanými publikacemi. Těžko se mi hledá metodika pro analýzu obsahu „typického vydání“, protižidovsky naladěné články z prvních několika let existence TDI však byly později shromážděny a vydány ve formě krátkých knih, jež společně tvoří čtyři svazky *The International Jew: The World's Foremost Problem* (Mezinárodní Žid: Nejpalčivější ze světových problémů), dílo nechvalně proslulé svým **antisemitismem**, čas od času zmiňované i v mých učebnicích. Nakonec mě přemohla zvědavost, a tak jsem několika kliknutími na Amazonu všechny čtyři svazky koupil a napjatě očekával, co v nich objevím.

Na základě toho, co jsem dříve slyšel, jsem byl připraven na výlevy psané s „pěnou u huby“ a vážně jsem pochyboval, zda budu schopen dostat se přes několik úvodních stránek, než se můj zájem vytratí a svazky se odeberou chytat prach v nějaké zapadlé polici mé knihovny. Realita se od těchto očekávání snad ani nemohla diametrálněji lišit.

V průběhu posledních desetiletí čas od času vedl nesmírný vzestup moci a vlivu židovských a proizraelských skupin v Americe některého autora k opatrnému kladení otázek stran možného neblahého vlivu těchto skupin – bez výjimky ovšem doprovázeném opakovaným zdůrazňováním, že drtivá většina obyčejných Židů z těchto lobbistů nemá žádný prospěch a ve skutečnosti jim dokonce mohou škodit, a to dokonce i když pomineme možné riziko protižidovské reakce. Ke svému značnému překvapení jsem však zjistil, že v podobném duchu a tónu se nese i drtivá většina materiálů ve Fordem vydaných spisech v rozsahu více než 300 000 slov.

Celkem 80 jednotlivých příspěvků Fordova sborníku se věnuje jednotlivých tématům a událostem, z nichž některé pro mne byly známé z dřívějška, drtivou většinu však dávno skryl závoj plynoucího času. Pokud jsem to ale byl schopen určit, skoro všechny příspěvky přinejmenším zněly věrohodně a soustředily se na fakta. Jejich autoři dokonce nezřídka působili ve svých závěrech příliš opatrnicky a s jedinou výjimkou si nedokáží vybavit nic, co by působilo příliš fantasticky či nerozumně. Tak například kniha neobsahuje tvrzení, že by Schiff a jeho bankéřští soukmenovci financovali bolševickou revoluci, jelikož tato fakta ještě v té době nebyla veřejně známa – jen že **byli velice nakloněni svržení cara**, o něž usilovali drahnou řádku let, poháněni údajným nepřátelstvím Ruského impéria ke svým židovským poddaným. Takováto diskuse se nijak zásadně neliší od obsahu moderního Schiffova životopisu nebo jeho hesla na Wikipedii, byť celá řada podstatných detailů, obsažených ve Fordových publikacích, z historických analýz zmizela.



DÉLSKÝ POTÁPĚČ

První část článku Rona Unze *American Pravda: the Bolshevik Revolution and Its Aftermath* vyšla na stránkách *Unz Review* 23. července 2018.

Series Navigation

<< Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 2 Americká Pravda: Ku Klux Klan a hromadné rasistické vraždění >>